

LILİYANA GADYKA,

De prijs van oorlog: over (on)zekerheid, macht en zelfbedrog

Inhoud

Hoofdstuk 1. De eerste ontmoeting	5
Hoofdstuk 2. Kiev	14
Hoofdstuk 3. De politieke storm	32
Hoofdstuk 4. Ruslana.....	44
Hoofdstuk 5. Maidan en Complotten	53
Hoofdstuk 6. Lola.....	87
Hoofdstuk 7. Mijn kat Poetin.....	102
Hoofdstuk 8. Totale anarchie	115
Hoofdstuk 9. Het metro incident	126
Hoofdstuk 10. Nasleep	132
Hoofdstuk 11. Schrijven als therapie?	136
Hoofdstuk 12. Studentenjaren EUR	141
Hoofdstuk 13. Word wie je al bent.....	151
Hoofdstuk 14. Headhunter.....	165
Hoofdstuk 15. Turks Fruit.....	170
Hoofdstuk 16. De Noodlottige Amerikaan...	173
Hoofdstuk 17. Het mystieke element.....	176
Hoofdstuk 18. Kiev als energie	189
Hoofdstuk 19. Erosie beschaving.....	194

Hoofdstuk 20. Gallandia	197
Hoofdstuk 21. Reflectie.....	202
Hoofdstuk 23. Escalatie en SMO	209
Hoofdstuk 24. Mainstream media	219
Hoofdstuk 25. Chisinau.....	227
Hoofdstuk 26. Epiloog.....	233

Hoofdstuk 1. De eerste ontmoeting

Het was bijna twee jaar na mijn breuk met Ruslana, medio maart 2014, drie weken na de staatsgreep in Kiev, op wat voorlopig mijn laatste zaterdagavond in Kiev zou zijn, dat ik Lola voor het eerst ontmoette. In de Caribbean Club danste ik op Latin muziek terwijl Shakira's Rabiosa het publiek opzweepte.

Ik droeg korte cowboylaarzen van Sendra en voelde me licht, vrij, los van alles wat me thuis bezighield. Toen zag ik haar. Een relatief kleine vrouw op hoge hakken, met zwart sluik lang haar, slank maar voluptueus, die danste alsof ze net als Salomé een pact met de duivel had gesloten.

Ze bewoog perfect ritmisch, volledig in haarzelf gekeerd. Alsof ik niet bestond. Langzaam schuifelde ik naar haar toe en begon een onnozel verhaal over sterrenbeelden. Later vertelde ze me dat ze dacht dat ik van een andere planeet kwam.

Ik kreeg haar telefoonnummer van ene Ricky uit Californië, die later van de CIA bleek te zijn. Hoe was hij aan haar nummer gekomen? Zat zij in dezelfde business? Hoe was ik in Kiev verzeild geraakt? Het begon allemaal met een afspraakje met de zus van een Nederlandse Miss Universe-deelneemster in februari 2010.

Deze vrouw was nog mooier dan haar zus en ik was diep onder de indruk van haar. We gingen op een zaterdagavond uit eten bij het Griekse restaurant Olympia in Rotterdam. Normaal gesproken was dat restaurant tot 23.00 uur open, maar omdat we zo intensief aan het praten waren, verloren we de tijd uit het oog en bleef het personeel tot half één 's nachts passief aanwezig zonder ons te waarschuwen.

Ze vertelde me over haar laatste ex-vriend met wie ze onlangs haar jarenlange relatie had beëindigd. Hij bezat een paar Grand Cafés in Nederland, was stinkend rijk, had verschillende dure boliden en een enorm huis in Brasschaat, België.

Ik voelde meteen dat ik niet in haar categorie mannen paste omdat ik een zes jaar eerder was gescheiden en financieel nog volop aan het herstellen was van deze 'overval op klaarlichte dag', wat de beste manier is om de Nederlandse echtscheidingswetgeving uit die tijd te omschrijven.

Janice was duidelijk boven mijn financiële niveau. Er waren jaren daarvoor gepasseerd dat ik maar € 1 per dag te besteden had, maar ik heb deze beproeving overleefd omdat ik drie jaar lang samenwoonde met een van de mooiste en liefste verpleegsters van ons land.

Het laatste jaar van onze relatie was ik weer financieel aan het herstellende en ik kocht in 2010 een appartement in hartje centrum van Rotterdam. Dat deed ik vooral voor mijn 3 kleine meisjes die dan vaker naar de film en Macdonalds konden gaan.

Monique was achteraf gezien mijn reddingsboei geweest. En what doesn't kill you makes you stronger. Veel mannen kwamen er slechter van af en moesten onder een brug gaan slapen of erger. Na drie jaar zat onze relatie op een dood spoor en wilden we allebei eigenlijk een heel andere richting in ons leven inslaan. If you love someone set them free.

In die tijd zag ik op YouTube een kort fragment uit de Bhagavad Gita en dat sprak mij zeer aan. De essentie was dat je niemand bezit in je leven en je alles te leen hebt. In de liefde is het niet anders. Bezitterigheid werkt daarnaast verstikkend.

Mijn verpleegster wilde per se een groter huis kopen maar ik wilde me niet permanent aan haar binden. Zo diep zat mijn liefde voor haar ook weer niet. Ik zorgde vaak voor mijn drie kleine meisjes, die elk weekend en elke vakantie bij mij verbleven.

Zij was toegewijd aan haar Sfinx-naaktkatten en kon mijn kinderen, die zich overigens voorbeeldig gedroegen bij haar, qua verantwoordelijkheid zichtbaar niet aan. Zij kreeg dan migraine en het voelde ongemakkelijk. Ze vond de kinderen wel leuk, maar geen missie.

Zelf had zij nooit kinderen gehad of gewild, hetgeen voldoende zegt. Dat maakt iemand trouwens niet per definitie een slecht mens, integendeel. Het toont zelfkennis. Ook ik had eerst geen behoefte om kinderen te nemen.

Het idee kwam helemaal niet bij mij op. Maar nadat ik ze had gekregen vond ik het fantastisch en ontpopte ik me tot een vader én een moeder tegelijk. Jonge kinderen zijn nog onbevangen, nog niet gesocialiseerd en zijn doorgaans goudeerlijk.

Ze brengen levensvreugde aan. Daarna begint een subtiel proces van transformatie op scholen en dat leidt niet altijd tot dezelfde goudeerlijke jongvolwassenen. Ik zag het kopen van een huis met Monique als een garantie voor een eentonig leven, een mentale gevangenis die voor mij voelde als een wachtkamer voor de dood, sleur.

Daarnaast was en is het willen kopen van een steeds groter huis in mijn ogen een obsessieve hype, die pakweg 2 decennia geleden begon. Alsof er geen andere vormen van zingeving zijn. Op feestjes en verjaardagen vertellen mensen elkaar dan dat hun huis weer veel meer waard is geworden, hetgeen een fictie is.

Het zijn vooral de overheden, banken, verzekeringsmaatschappijen die er alle belang bij hebben op de prijzen van huizen zo hoog mogelijk te houden en dat doet men door schaarste te creëren. Hierdoor wordt veel jongvolwassenen een normale toekomst onthouden en een gezin te stichten.

Bij de eerste de beste financiële crisis blijkt de reële waarde van een huis veel lager te zijn. Veel mensen fixeren zich op de nominale waarde van een huis en maken zichzelf tot een soort moderne hypotheekslaaf.

Ik begon mij bij Monique steeds vaker te vervelen en verveling is des duivels oorkussen. Mijn moeder vertelde mij regelmatig dat ik vroeger een superlief kind was, maar als ik mij verveelde wilden mijn ouders bij wijze van spreken een exorcist inschakelen.

Hoe dan ook, deze uitzonderlijk aantrekkelijke Hindoestaanse dame vertelde me dat haar ex-vriend de hele avond in zijn werkkamer doorbracht, zich volledig afsloot en constant met Russische en Oekraïense dames op datingsites aan het chatten was.

Ik kon me dat niet voorstellen, omdat ik nog nooit zo'n betoverend mooie vrouw als haar had ontmoet – een Hindoestaanse godin -terwijl ik in vrijwel mijn hele leven gezegend en omringd ben geweest met extreem aantrekkelijke vrouwen.

Ik was de enige zoon en had vier oudere zussen en vanaf mijn 19^e woonde ik al samen met de dubbelgangster van de zangeres Sade. Mijn vader lag toen ik een kind was vaak avonden achter de gordijnen te spioneren als mijn zussen werden thuisgebracht door aspirant zwagers.

In zijn ogen was geen vent goed genoeg voor zijn dochters, behalve ene Cor dan, een heel knappe kerel die een beetje op Elvis Presley leek en die bij de luchtmacht zat. Ik bemoei mij nooit met het privéleven van mijn dochters.

Niet uit desinteresse, maar uit vertrouwen en daarnaast begeef ik mij intuïtief liever niet in potentiële wespennesten. Mijn kinderen heb ik altijd volledig vrijgelaten, net als mijn ouders dat bij mij deden en mijn drie dochters ze zijn allemaal goed terechtgekomen.

Je kan jezelf afvragen of het belang van een ‘goede, lees strenge opvoeding’ misschien niet enigszins wordt overschat, want niet zelden werden dat soort kinderen uiteindelijk toch monsters. Denk maar aan Joran van der Sloot.

Ook werkt verwennen in mijn ogen averechts. De meeste mensen zijn van nature goedaardig en vaak is scholing ook een kwestie van waardevolle, spontane eigenschappen afleren. In mijn filosofie zou scholing primair moeten leiden tot vreedzame, kritische, zelfredzame, mentaal en fysiek sterke mensen die logisch kunnen nadenken.

Een gezonde geest in een gezond lichaam. Die ambitie lijkt heden ten dage steeds verder op de achtergrond te verdwijnen als ik om mij heen kijk. Ik was die avond met die Hindoestaanse godin Lakshmi niet echt mezelf en gedroeg me een beetje onderdanig en dat past helemaal niet bij mij.

Ik viel nog net niet flauw, zo mooi was ze. Ze had iets hypnotiserends. Ik praatte te veel en ik betrapte mezelf erop dat ik naar de juiste woorden zocht om haar niet af te stoten, en dat werkte juist averechts.

Dus bleef het bij deze ene date en ik had toch nooit aan haar verwachtingen kunnen voldoen omdat ik nog niet in optimale conditie was, zeker niet financieel. Ik was net van Monique af. Dat verhaal over haar vriend bleef me intrigeren en wekte mijn groeiende nieuwsgierigheid.

Op den duur ging ik ook naar die sites kijken en kon niet geloven dat deze Russische en Oekraïense vrouwen echt waren. Ze waren zo ongelooflijk aantrekkelijk, hadden hoge opleidingen en tal van bijzondere talenten. Ik was gewend aan schoonheid, want mijn ex-vrouw was ook een van de mooiste vrouwen van Nederland; ze was Servisch.

We hadden een prima en lange relatie, maar elke relatie heeft een uiterste houdbaarheidsdatum en op het laatst was de verstandhouding toxisch geworden en dat ligt vrijwel altijd aan beide partijen. Ik ben dan ook niet rancuneus en toen het stof van misplaatste haat was neergedwarreld realiseerde ik me dat de breuk onafwendbaar was geweest.

Fortuna! Ik fantaseerde dat in werkelijkheid die Russische en Oekraïne schoonheden 'Igor en Boris' heetten met een lange baard en mannen in het Westen oplichtten door foto's van zeer aantrekkelijke vrouwen te gebruiken om hen financieel volledig uit te kleden.

Dergelijke praktijken zijn vandaag de dag wereldwijd nog steeds schering en inslag en vrijwel dagelijks kan men in de krant een verhaal lezen van een opgelicht persoon die totaal geruïneerd werd door liefdesscams. Trap daar toch niet in naïevelingen!

Later raakte ik bevriend met de eigenaresse van een datingsite in Kiev. Zij was heel open hierover. De kandidaten kregen per date € 10 euro. Zij gingen naar vaste restaurants en clubs, waar ze ook een fee kregen. Ook werden vertaalsters geregeld of vakanties.

Kortom het was één groot verdienmodel en het datingbureau had en heeft er geen enkel belang bij om hun klanten én kandidaten aan een vaste relatie te helpen want dan hebben ze in korte tijd geen of onvoldoende kandidaten meer in de aanbieding.

Je kan trouwens pas in het echt zien hoe iemand werkelijk is. Datingsites zijn niet veel meer dan slimme verdienmodellen. Omdat mijn fascinatie en nieuwsgierigheid steeds groter werden, besloten mijn beste vriend Hans en ik in april 2010 de stoute schoenen aan te trekken.

We gingen voor de eerste keer naar Oekraïne in mei 2010. In zeker opzicht leek deze ervaring op de film *Coming to America* met Eddy Murphy in de hoofdrol. Het uitgaansleven in Nederland bevond zich destijds op een absoluut dieptepunt en we wilden weer eens echt genieten in een totaal andere cultuur.

We vielen met onze neus in de boter want Oekraïne leek in niets op andere West-Europese landen en was qua vertier uniek te noemen. Het was een sprankelende, boeiende stad en leek in niets op het saaie Westen. Waren veel mensen daar arm? Ja.

Betekent arm ook automatisch ongelukkig? Nee. Het is soms beter zaken te begeren dan te bezitten. Als je alles kan kopen is de glans er snel van af.

Hoofdstuk 2. Kiev

We gingen eerst naar de stad Vinnitsa voor een paar dagen. De stad waar de voormalige president Poroshenko burgemeester van was geweest. Daarna een week naar Kiev. We waren totaal in shock, want die vrouwen daar waren zo ongelooflijk elegant, aantrekkelijk, intelligent, erudiet, avontuurlijk, toegankelijk en speels.

We voelden ons als een klein kind in een snoepwinkel en kregen groot respect voor deze vrouwen. Zij vormden de ruggengraad van Oekraïne. Hadden vaak meerdere bijbanen en studeerden er vaak nog naast ook. Velen hadden ook nog een unieke talenten.

De één kon prachtig schilderen, de ander maakte zelf schitterende kleding en weer een ander was een getalenteerde zangeres of kon prachtig piano spelen. Deze combinatie van looks, talent and brains hadden wij nooit eerder in ons land meegemaakt.

Zij waren het prototype van de vrouwelijke Homo Universalis, zoals de vrouwen uit het antieke Sparta dat ook waren. Ook was ik onder de indruk door een gedenkplaats in Vinnitsa voor de gevallen soldaten in de Tweede Wereldoorlog.

Allemaal jongens van 18 en 19 jaar oud. Vreselijk! Elke straat in Kiev leek op een Miss Universe-verkiezing. De mannen daar leefden in het Walhalla zonder zich daarvan bewust te zijn of de waarde ervan te beseffen en misdroegen zich vaak tegenover die vrouwen.

Zij hadden goud in handen en waren gezegend, maar lieten deze goudstof door hun vingers glippen, hadden vaak een onbetrouwbare, onverschillige en vaak corrupte aard en gingen vreemd alsof het een lieve lust was.

Het zijn sterke benen die de weelde kunnen dragen. In al die jaren dat Hans en ik daar na 2010 verbleven zijn we niet één vrouw tegengekomen die positief over de mannen daar sprak. Ik waardeer nuances, maar ook het schenken van klare wijn.

We leven in een tijd waarin egeltjesgedrag dominant is. We zeggen vaak niet wat we echt menen, maar wat anderen graag willen horen. Voor een samenleving is dat op den duur funest, zeker als dit gepaard gaat met zelfcensuur en een welhaast obsessieve focus op comfort en materialisme.

Misschien moeten we de deugd eerlijkheid weer eens in ere gaan herstellen. Want daar hebben we anno 2026 een chronisch tekort aan. Eerst dachten wij dat het een soort geraffineerde persoonlijk marketingstrategie van die dames was, maar zij meenden het echt.

De meeste vrouwen in Nederland oordeelden in het algemeen negatief over deze vrouwen. Het waren in hun ogen allemaal prostituees, wat beslist niet waar was. De jaloezie droop ervan af.

De lonen in Oekraïne waren bewust door oligarchen decennialang laag gehouden, waardoor vooral vrouwen in de relatief dure steden, als Kiev, Odessa en Charkov, meer dan open stonden voor mannen uit het Westen.

In mijn ogen waren het meer freelancers die er wat 'bijklusten' en wat is daarop tegen? Lekker eten, cadeautjes en vertier. Hoewel ik zeker niet uitsloot dat arrogante en naïeve mannen uit het Westen werden gebruikt of zelfs kaalgeplukt, konden de vrouwen daar de liefde van je leven worden mits je authentiek en respectvol gedrag vertoonde en oprecht in hen en hun cultuur geïnteresseerd was.

Ik werd daar vrijwel meteen geaccepteerd. En laten we eerlijk zijn onvoorwaardelijke gratis liefde bestaat in de praktijk niet of nauwelijks. In die tijd was er in Oekraïne een aanzienlijk overschot aan jonge, hoogopgeleide vrouwen.

Zelfs in de betere banen, zoals lerares, verdiende men in die grote steden niet veel meer dan € 250 per maand. Hun collega's in Moskou met exact dezelfde baan verdienden het zesvoudige. De conclusie lijkt gerechtvaardigd dat de Oekraïne economisch ver achter was gebleven bij Rusland sinds het jaar 2000. Kan je dat de Russen kwalijk nemen?

Of waren de politieke- en economische elites van Oekraïne hiervoor primair verantwoordelijk geweest? Een handvol oligarchen drukten na 1991 hun stempel op deze samenleving. Oekraïne was een immens groot land, groter dan Duitsland of Frankrijk.

Ik zeg was omdat mijn inschatting is dat het land binnen enkele jaren gehalveerd wordt. De vrouwen daar bewezen dat schoonheid en intelligentie wel degelijk hand in hand kunnen gaan.

Het lot van dat grensland werd in feite bezegeld toen vanaf 2014 miljoenen vrouwen het land voorgoed verlieten. Tussen februari 2014 en februari 2022 verlieten ongeveer tien miljoen relatief jonge, hoogopgeleide Oekraïners voorgoed hun land om hun heil elders te zoeken.

Hierover werd in onze mainstreammedia met geen woord gerept. De periodieke volkstellingen werden vanaf die tijd opzettelijk stopgezet. Op basis van mijn data wonen er nu nog ongeveer 19 miljoen mensen in dat land, terwijl dat in 2010 nog 43 miljoen was geweest.

In mijn land ben je als vrouw of een slimme, niet aantrekkelijke nerd annex manwijf of een aantrekkelijk, onnozele relatief domme vrouw. Ik chargeer uiteraard om duidelijke contrasten te schetsen anders valt het kwartje nooit bij de lezer.

De eerlijkheid gebiedt te zeggen dat je in beginsel nooit moet generaliseren. Maar in grote lijnen klopt het wel wat ik beweert. De mannen daar gedroegen zich vaak lomp, waren nihilistisch en namen geen enkele verantwoordelijkheid, ook niet voor door hen verwekte kinderen.

Veel vrouwen die ik daar gekend heb waren daardoor een soort weesjes die nauwelijks contact hadden met hun vader. Mannen die zich daar wel in positieve zin onderscheidden van de rest bleken achteraf vaak Russen te zijn.

Een afspraak met een Rus was ook daadwerkelijk een afspraak. Met een Oekraïense man was het slechts een optie. Ik weet dat dit hard klinkt, maar ik hou er niet van om wezenlijke zaken heen te draaien en zaken mooier of slechter voor te stellen dan ze in werkelijkheid zijn.

Maar dat is niet bepaald de hoofdstroom in onze huidige samenleving. Elke dag moet ik via de mainstreammedia en politieke vederlicht gewichten horen dat wij in alles het beste zijn, maar de onweerlegbare feiten vertellen een heel ander verhaal.

Het trieste is dat we de afgelopen pakweg 20 jaar in onze eigen propaganda zijn gaan geloven en dat is vaak een voorbode van verval. Hans en ik hadden in het begin vaak pijn in onze nek omdat we steeds achterom moesten kijken.

Vanaf dat moment werden we verliefd op Kiev en niet alleen vanwege die uitzonderlijk mooie vrouwen daar. De hele entourage was geweldig, heerlijke restaurants voor weinig geld, overal prachtige loungemuziek, schitterende architectuur, een heel rijke geschiedenis en last but not least elke dag avontuur.

De stad Kiev was sprankelend, energiek en alles leek er te kloppen. Er waren geen spanningen, althans we merkten daar bitter weinig van. Russofobie was volledig afwezig en als deze er wel was, moet dat zich vooral onderhuids hebben afgespeeld.

Wij waren trouwens niet de eersten die van slag waren van die vrouwen, want al duizend jaar eerder beklaagden Arabische handelslieden zich er over dat zij niet meer aan werken toekwamen nadat zij één van die vrouwen op de slavenmarkt hadden gekocht en dat kwam destijds op grote schaal voor.

Het waren tot pakweg 500 jaar terug vooral blanke slaven die verhandeld werden en dat wordt in de WOKE-cultuur totaal vergeten of genegeerd. En dat gebeurde ook na de val van Kiev in 1240.

Nadat de afgezanten van Batu Khan op last van de grootvorst Michael Vsevolodovitsj van de hoge stadsmuur van Kiev waren gegooid en waren omgekomen werd stad met de grond gelijk werd gemaakt door deze kleinzoon van Genghis Khan.

De overlevenden, veelal jonge vrouwen en kinderen werden als slaven afgevoerd en op de mark verkocht. Honderdvijftig jaar daarvoor was Kiev nog de grootste stad van Europa geweest met ongeveer 50.000 inwoners, groter dan Parijs en Londen in die tijd, maar door een problematisch systeem van erfopvolging was het rijk Kiev-Rus gefragmenteerd geraakt.

Je struikelde over de prinsen daar, die aanspraak maakten op land en elkaar voortdurend bestreden. In 1240 was Kiev geen schim meer van wat het vanaf 988 was geweest. Een bruisende, energieke, sprankelende stad.

Een belangrijke economische hub tussen Byzantium en West- en Oost-Europa. In 988 bekeerde grootvorst Vladimir de Grote, een nazaat van Reurik de Viking, zich tot het Christendom en liet zich dopen in de Dnjepr-rivier.

Zijn onderdanen volgden kort daarop. Johannes de Doper was er niks bij vergeleken. In mijn woonkamer hangt een schilderij waarop het hoofd van Johannes de Doper op een schaal wordt gepresenteerd door de joodse koning Herodes Antipas aan de buikdanseres Salomé.

Deze tegenprestatie had zij van hem op zijn verjaardag gevraagd voor haar buikdanskunsten. Zij was de dochter van de minnares en latere vrouw van de koning, ene Herodias. Johannes had dit huwelijk openlijk bekritiseerd en dat kostte hem dus letterlijk de kop.

Onderling praten mannen het meeste over mooie aantrekkelijke vrouwen, naast voetbal. Alleen in bijzijn van hun vrouwen of vriendinnen praten mannen wijselijk over triviale zaken, zoals de aanbiedingen in de supermarkt en de tuin.

Deze scene toont ook aan dat vrouwen niet alleen het zout der aarde, maar tevens levensgevaarlijk kunnen zijn. Dat maakt hen ook zo boeiend. Dus wees op je hoede. Zeer succesvolle mannen van naam en faam danken vaak een belangrijk deel van hun succes aan die vrouwen.

Ze kunnen je maken en breken en vooral bloedmooie vrouwen hebben meer informele macht dan de rijkste oligarch. “Women rule the world” en hebben veel meer informele invloed dan de meeste mensen denken. Transformeer je dat in formele invloed en macht dan gaat dat vaak ten koste van die informele invloed.

Dit lijken diehard feministen niet of onvoldoende te beseffen. Daarnaast overtreffen dat soort vrouwen mannen in alles, ook in de criminaliteit en kunnen meedogenloos zijn. Gaan mannelijke collega's na een geschil samen een biertje drinken en is alles vergeten en vergeven, vrouwen gaan door tot de ‘dood erop volgt’ en dat heb ik vaak meegemaakt in mijn loopbaan.

Op het stadhuis van Rotterdam werkten er op de bestuurs-vleugel louter vrouwen en soms stonden die elkaar naar het leven. De gemeentesecretaris brandde daar zijn vingers niet aan. Het zou zijn relatie met de burgemeester en wethouders alleen maar danig hebben verstoord.

Dus belastte hij een directeur bedrijfsvoering ermee, die er snel grijs van werd voordat zijn haar definitief uitviel. Deze werd de Sjaak. Als hij terplekke een bezoek bracht veinsden de dames perfecte harmonie. Zodra hij zijn hielen had gelicht ging de vaak onderhuidse strijd in alle hevigheid door.

Dit is één van de redenen om vooral geen volledig vrouwelijke afdelingen of organisaties te creëren, tenzij je een kippenhok wil. Ook hecht ik weinig waarde aan de stelling dat vrouwelijke ministers, premiers en voorzitters van een Europese commissie, meer empathisch en dus minder oorlogszuchtig zouden zijn.

Dit is een illusie en het tegenovergestelde is eerder waar. Ik hou van die fascinerende wezens. Volgens de Bijbel zijn hun listen menigvoud. Ook een mannelijke zwarte weduwespin kan daarover meepraten. Na de geslachtsdaad staat hij op het menu als dank voor zijn indrukwekkende fysieke prestaties.

Sommige mannetjes zijn de dames te slim af en nemen hun vriend mee, die mag toekijken en daarna opgepeuzeld wordt. Ook zeekatten vertonen vergelijkbaar gedrag. Zij camoufleren zich en nemen de kleuren van een vrouwtje aan, waarna de andere mannelijke zeekat het nakijken heeft.

Het jongere mannetje bedrijft de liefde met het gewilde vrouwtje, terwijl de grotere mannelijke zeekat avances blijft maken en denkt dat hij op een trio wordt getrakteerd. Is dit allemaal instinct of is erover nagedacht?

Als kinderen en jongvolwassen na 20 jaar studie een paar truckjes beheersen noemen hun ouders hen vaak slim of zelfs briljant.

Ik heb nog nooit zoveel 'hoogbegaafden' meegemaakt als tegenwoordig. Als dieren zonder opleiding en geboren met complexe software de meest intelligente gedragingen vertonen al enkele weken of maanden na hun geboorte noemen we dat geringschattend instinct.

Maar wat is nu precies het verschil? Er waren meerdere motieven voor de religieuze keuze van Wladimir de Grote. Zo waren de banden met het keizerrijk Byzantium uitstekend geworden nadat de soldaten van Kiev-Rus diverse malen Constantinopel hadden geplunderd en uitgemoord.

Hun gruweldaden waren met geen pen te beschrijven en veroorzaakten paniek en doodsangsten onder de Byzantijnen. Maar na verloop van tijd werden er coalities gesmeed, kwamen er lucratieve verdragen en werden zelfs huwelijken op het allerhoogste niveau gesloten.

De Byzantijnse keizer Basileios II had aan Wladimir de harde eis gesteld dat hij zich moest bekeren tot het christendom om met zijn zus Anna Porphyrogeneta van Mamikonian te mogen trouwen. Maar er deed in die tijd ook een hardnekkig gerucht de ronde dat deze koning erg veel van varkensvlees en sterke drank hield.

Een keuze voor de Islam of Jodendom zou dat onmogelijk hebben gemaakt. De Turkse Chazaren kozen ongeveer een eeuw eerder voor het Jodendom. Interessant is na te gaan hoe groot het aandeel van hun nazaten is op het totale aantal joden van 18 miljoen wereldwijd.

Eén ding staat vast: aan hun voorouders is nooit iets beloofd en aan die andere trouwens ook niet. Dat is allemaal fantasie, sprookjes voor grote kinderen en goedgelovigen. Het huwelijk van Wladimir en Anna vond plaats in Chersonesus op de Krim.

Op de Krim lagen al vanaf de 8e eeuw vóór Christus talrijke Griekse zustersteden. Vaak met een vergelijkbare naam als de moeder stadsstaat. Zij trokken ook de rivier de Dnjpr op om handel te drijven en brachten de Griekse cultuur mee.

De Oekraïense samenleving bleek toen ik er in de periode 2012 tot juli 2016 verbleef doordeesemd met Griekse invloeden zonder dat de mensen zich dat daar misschien realiseerden. Dit aspect delen zij ook met de Russische cultuur. Na de val van Constantinopel in 1453 na Christus werd Rusland en in het bijzonder Moskou, tot op zekere hoogte de cultuurdrager van de Grieks-Romeinse beschaving.

Je ziet dat in architectuur, literatuur, filosofie en tal van andere zaken. Een soort Rome 3.0. In mijn boek Kyj, Sjetsjek en Chryvv schets ik meer in detail de gezamenlijke geschiedenis van Rusland en Oekraïne, vanaf het Stenen Tijdperk tot enkele jaren terug en dat boek bevat zeer interessante historische details.

Dat beloof ik. Na 1240 leidde de eens grootste stad van Europa pakweg 600 jaar een zieltogend bestaan als provinciestadje met ongeveer 3.000 inwoners, totdat Catharina de Grote de stad weer op de kaart zette.

Na haar bezoek aan de stad beklagde zij zich erover dat de mannen daar dagenlang in een café zaten en laveloos met elkaar op de vuist gingen, net zoals Ruslana mij later over Zhytomir vertelde. Dit boek gaat echter niet over de geschiedenis van Rusland en Oekraïne, maar over een persoonlijke, waargebeurde geschiedenis en levensles.

Over ene Liliyana, alias Lola, die net als Salomé kon dansen als de duivel. Het gaat in dit boek ook niet overwegend over de geopolitieke context van de huidige door de VS geïnitieerde proxyoorlog, die begon in februari 2014 in Kiev met een door de VS georganiseerde en geïnitieerde staatsgreep.

Maar helemaal veronachtzamen van deze bredere context in dit boek is ook geen optie gelet op de impact en het feit dat ik Lola drie weken na de Maidan de door de VS geïnitieerde staatsgreep leerde kennen en de periode 2014-2017 een historisch keerpunt voor dat land is.

Ik was daarbij aanwezig en ik kan de lezer verzekeren dat het echte narratief 100% afwijkt van de sprookjes die de MSM ons de laatste vier jaar hebben willen doen laten geloven. Maar de massa is de laatste vier jaar dermate gehersenspoeld door onze mainstreammedia en politici dat ik geen enkele illusie heb dat men nog openstaat voor de werkelijke gang van zaken.